

MOINÁR IMRE

ecsetnyomon
/ tisztelgés a festőfejedelemnek /

ol.

szineid zuhogó vizesése
a tó sima üveglap
oldalára billen mindjárt
az élére állított lélekvesztő
maréknyi utasával.
a parton kigyulladóban a fák lombkoronája
az útszélen töprengve kóbor fűpamacsok
bokornyi rémek
zöld ősmadarak mellükre virágcsillag tűzve
a magaslat tépett oldalából
egy fehér nyír magánya
nyújtózik a sápadt ég felé
várva a pillanatot, amikor gyökere szakadtan
a feketemélységekbe zuhan

Kórházfehér utcalámpa alatt
két árva utas álldogál
magukon meg a világon szánakozva
előttük a semmi hátuk mögött üresség
szamirkájuk a mozdulatlanságig hőköl vissza

a fekete dombokon ott az arcod
egy ház homlokzata
rajta az örületből világító szemed
két fényes ablak

MOLNÁR IMRE

02.

itt hagytad nekünk a világot elmozdulófélben

szakadozott lélek lett az időnk

Drága Fejedelem

hová lettek örült szineid

ecseted kardéle amivel összekaszaboltad

a rádszakadt szürke sötétséget

lomposak vagyunk mint bitangolt tevéid

magányosan kifosztottak mint zokogó sédrusaid

lángot tüzet táncot mindent kioltott a hamueső

porhavazás

tenyerünket a fagy

szemeinket a sós víz öleli rabbá

te csak tudhatod árva fejedelem

nincs mit eligyünk már

nincs hová elindulnunk

a ha volna is minek

erzéstelenítéssel adagolják ereinkbe a csöndet

vérünkbe az erőszakolt nyugalmat

ágainkra nem ülnek többé szép madarak

fészkeink kirabolva

homlokunk tépett szakadék

az örületből világító szemeink

a falakon fényes ablakok

03.

koromfekete uszályok vagyunk

a piszkos áradásban

vontatjuk sötét sorsunkat

mindig csak fölfelé

mindig csak szembe az árral

ellenszélben